

STEFANICE

Številka 2, december 1998

Intervju: Borut Veselko

Bujenje za preduro

Tretji letniki na ekskurziji

Uvodnik

Na zadnji seji dijaškega parlamenta je bila najbolj pereča točka dnevnega reda kajenje pred šolo.

S tem ko se vsak dan toliko vrlih gimnazijcev in gimnazijk v copatih zapodi pred šolski vhod kaditi vse mogoče substance, se namreč ugled naši gimnaziji prav nič ne dviguje. Predstavljajte si namreč kakšnega gospoda v zrelih letih, ki ga pot slučajno zanese po pločniku mimo gimnazije in si seveda z največjim veseljem ogleda to tako opevano lepoto, pa mu pogled ustavlja samo na premraženih, pomankljivo oblečenih kadilcih. Ne samo da to ni zavirljiv prizor, ampak na laž postavlja tudi vsa dolgotrajna prizadevanja za "našo lepo gimnazijo". Poleg tega pa se s takšnim vedenjem konkretno krši tudi pravilnik šole, ki odločno prepoveduje kakršnokoli kajenje v šoli in okolici le-te.

Prav zanimivo je opazovati evforijo okoli izvolitve predstavnikov v svet šole, češ da bo vse po pravilih in da nihče ne bo mogel nikomur očitati pomankljive procedure, po drugi strani pa se prav očitnotolerira kršenje hišnega reda - še več, trdim, da se ga zaradi molčanja odgovornih celoo podpira.

Ali se kdo vpraša, kakšne posledice bi šoli prineslo dejstvo, da se na primer jaz spomnim napisati ministru Gabrupismo o tem, kako Novomeščani na vse zadnje niti približno ne znamo špoštovati, kar smo s težavo pridobili. Največja ironija pa je v tem, da jo tisti profesorji, ki imajo dovolj j..., da si upajo te stvari povedati trumi dijakov, odnesejo s poškodovanimi avtomobili ali pa drugačnimi nesramnostmi, čeprav niso popolnoma ničesar krivi. No ja, jaz še nimam avta, zato...

Vendar pa še pred koncem uvodnika izjavljam, da ne napadam poimenskih dijakov, ki so kadilci in ki najbrž mislijo da jim dostojen košček sveta za razvijanje njihovih konjičkov pač pripada. Konec koncev smo razvajeni še iz časov Centra, kjer je lahko (skoraj) vsak počel (skoraj) vse, kar je hotel.

Jaz sem samo proti politiki, kjer za določene veljajo drugačna pravila kot za druge in kjer se ne spoštuje pravil, medtem ko se od nas zahteva popolna disciplina.

Glavna urednica

Naj vam Novo leto 1999 prinese veliko uspeha,
sreče, zdravja in oh ter sploh vsega lepega...

Uredništvo

Po mnenju Ministrstva za kulturo št.415-1373/97 z dne 20.11.1997, šteje glasilo med grafične izdelke iz 13. točke tarifne št. 3 tarife davka od prometa proizvodov in storitev in Zakona o prom. davku, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

naslovnica: blaž kovačič

PLES	4
CARLOS SANTANA	5
INTERVJU Z AL CAPONOM	6
DEŽURNI TELEFON	7
OBLJUBA DELA DOLG ALI LAŽ IMA KRATKE NOGE	11
DRUŠTVO NOVOMEŠKIH ŠTUDENTOV	14
BITI GIMNAZIJEK	14
AGILITY	16
KNJIGE KAKRŠNE VIDIM JAZ	17
SMILE!	18
PODGAJE PO GIMNAZIJSKO	19
DEKLE IN MORNAR	20
EXTREME SPORTS	21
VPRAŠANJA IN ODGOVORI	22

8

INTERVJU Z BORUTOM
VESELKOM

10

BUJENJE ZA PREDURO:
EKSISTENCIALISTIČNI POGLED

12

TRETJI LETNIKI NA EKSKURZIJI

Ples

Jana Mikec

Ples ima svoj jezik. Njegova govorica je gibanje telesa. Ni potrebnih besed, ki bi govorile. Torej je to nemi jezik, pa vendar pove toliko - za človekove pojme bi rekli nelogično.

Je umetnost. Umetniki plesa se duševno in telesno predani gibom, ki jih izražajo. To dokazujejo besede predvsem koreografov: "Da stvaritev dobi telo, ji je treba dati dušo," ali pa: "Plesno telo je ranljivo in minljivo in harmonijo posrka vase, ju zaživi in v njiju tudi mine."

Gledano s splošnega stališča je ljudem znana kot nekaj, kar te sprošča, zabava. Torej, ples je vsestransko usmerjen, pa vendar vse povezuje rdeča nit-gibanje.

Vsakemu je gibanje prirojeno, zato ne more nihče reči, da ne zna plesati. To je laž! To nekdo reče zgolj, ker ga oz. jo je sram. Zato fantje oz. dekleta, če je priložnost - izkoristite to in zavrtite svojo/svojega soplesalko/soplesalca ob ritmič glasbe!

4.letniki - bliža se maturantski ples! Mogoče s tem osvojite še kakšno srce, kdo ve...

Za mnenje sem povprašala tudi plesno strokovnjakinjo, ki želi ostati neimenovana:

KDO SI?

Bitje, zaljubljeno v življenje, ki pa - kot vsi vemo - ni vedno poslano z rožicami. Mislim, da sem realista, medtem ko mi umetnost - predvsem umetniški ples - omogoča pobeg in hkrati soočenje z realnostjo.

MI LAHKO PREDSTAVIŠ TVOJ ŠTUDIJ PLESA?

Zaupanje slovenskih institucij, ki so mi finančno omogočile ta moj študij, mi je v bistvu rešilo življenje. Ne samo zato, ker sem le-tako odkrila nove dimenzije v izražanju sebe kot drugih (ne samo kaj, ampak tudi kako to delamo), marveč sem s te časovno-prostorske razdalje bivanja v tujini spoznala tudi, kdo pravzaprav sem ali bolje, kdo ter kaj nisem in nočem biti.

KAJ SI MISLILA O PLESU TAKRAT, KO ŠE NISI BILA TAKO POUČENA O NJEM?

Ples mi je vedno predstavljal simbolno podobo obstoja. Če pogledaš moj plesni življenjepis, lahko razbereš, da telo sploh ni bilo pomembno (pogosto sem ga dobesedno maskirala), pomembnejše je bilo, da se je tisto neizrečeno in mogoče celo neizrekljivo samo izrazilo.

ALI JE TO RES, DA ZNA VSAK PLESATI?

Vsekakor, razlogov, zakaj ljudje plešejo, je veliko, zakaj pa nekateri ljudje ne plešejo, pa je morda še več.

KAJ TI MISLIŠ, ZAKAJ PLES TAKO "BLAGODEJNO" VPLIVA NA ČLOVEKA?

Sprošča te tako fizično kot tudi psihično na družbeno sprejemljiv način. Odvisno je tudi od tega, o kateri zvrsti plesa govoriva in kdo pleše.

KAJ TI MISLIŠ, ZAKAJ PREVLADEJUJEJO ŽENSKE PLESALKE?

Mislim, da je predvsem pogojeno z družbo in kulturo. To vprašanje je denimo čisto irelevantno nekje med izginjajočimi domorodci v Avstraliji, Afriki ali med ameriškimi Indijanci, kjer plešejo tako moški kot ženske in kjer vrednotijo ples kot najbolj osnoven način izražanja človekove eksistence. Relativnost ter ranljivost le-te pa skuša civiliziran človek (m.sp.!) spregledati, če že ne premagati.

Carlos Santana v Zagrebu

»Ena sama nebeška kitarara v trenutku neskončnosti...prvinski ritem starodavnih plemen...Zdaj, tu...tudi jaz sem tu...Špela, kje sem ?«

»V nebesih...to so nebesa. Neskončni dih kozmične energije, prag nečesa novega...Prestopili bomo, vsi smo eno, veselje je eno in vse je lepo...«

»Kako pa to veš?«

»Ker sem s teboj, poglej, vsi smo tu...«

Carlos (Santana) nam je rekel: "Za seboj bomo pustili tisočletja teme, sovraštva, zatiranja, suženjstva in videli luč, mir, ljubezen..."

Da, naš guru, naš čarovnik, ki si nas začaral s svojo kitaro...Tvoja moč ne blede, pa vendar me nisi začaral dovolj, da bi pozabila, da si iste stvari najbrž govoril že 30 let nazaj, pa vendar nek oblak še vedno zakriva naše sonce...

Nevermind, dokončno me je uročila Black magic woman, pa Samba, pa ti, pa Oye como va...Odšli, prestopili pa smo z Exodus (uau, tipo nam špila Marleya - dve muhi na en mah, glede na to, da Marleya ne bom imela priložnosti videti v tem življenju, aja, igral je še one of my favourites - Hendrixa, pa še Claptona in Coltraina).

Glede na to, da sem zdaj tu in pišem te vrstice, bi lahko sklepali, da sem se vrnila...Pa ni tako, del mene je ostal tam, skupaj s tistim ritmom, melodijo se je izgubil v vetru in srečen pluje po brezčasju v sončnem neprstoru glasbe...Čaka, da se mu pridruži še preostali del (he, he, kdaj bo naslednji koncert - Claptona sem že zamudila)...

Res pozitivna energija je bila na vrhuncu, zame pa je bila to ena najlepših, najbolj mističnih in najsrečnejših koncertnih izkušen. No, najboljša...

Za vse tiste pa, ki ne poznate Santane (da vam bo vsaj malo jasno o čem govorim). Ta skupina igra že okoli 30 let in sicer odličen Afro-latinski oziroma Cubano rock...Njen frontman je Carlos Santana, priseljenc iz Mehike, ki daje s svojo romantično kitaro skupini prav poseben pečat...Prvi večji prodor so naredili na Woodstocku, festivalu festivalov leta 1969 skupaj s takratnim odličnim bobnarjem Mikom Shrieverjem. Carlos je snemal tudi z Buddy Milsom (nekdanjim bobnarjem Hendrixa - lani je nastopil v KC Trdina) ter s Mahavishnu John Mclaughlinom, s katerim si je delil tudi guruja.

By the way, Carlosovo indijsko ime je DEVADIP.

Zana Fabjan

Intervju Al Capone

Vprašala sem ga, kakšno je njegovo divje življenje. "Greva po šoli v Figuro, pa ti povem," je rekel. Zakaj pa ne, sem si mislila. In sem šla.

Vsedla sva se za mizo, prižgal si je cigareto in začel; "Upam, da ne misliš objaviti pravega imena?" "Če nočeš, ne bom, ampak kako naj te pa kličem?" "Reci mi Al Capone, to sem bil v prejšnjem življenju." "Verjameš v reinkarnacijo?" "Ne, ampak vem, da sem že živel. Pa tudi v Vietnamu sem bil, zapiši to." Zanimiva prejšnja življenja, ni kaj. Potem ga začnem spraševati o drogah. Nisem čisto prepričana, če je povedal vse po resnici. "Probal sem že skoraj vse, še najbolj mi je koka." "Kaj, si odvisen?" "Ne, ne postaneš že prvič odvisen. Droge mi niso v redu, ker zmeraj, ko gledam zadrogiran folk, se mu režim." "Kdaj si prvič probal?" "V sedmemu razredu v Mariboru. Šel sem si jo kupit in jo probal – sam." "Zakaj pa sam?" "Ker nisem hotel začeti zaradi družbe." Kakšna logika! "In, kako je bilo?" "Nič posebnega. Nikoli se nisem zelo zabaval, ko sem bil pod vplivom droge ali alkohola." "Kdaj pa se najbolj zabavaš?" "Ko zajebavam folk. Naprimer, enkrat sva si s frendom nabavila vodni pištolci in špricala ljudi, potem pa gledala njihove face." "Zajebavaš tudi profesorje?" "Najprej jih moram spoznati. Sicer pa zajebavam vse po vrsti, saj veš." To je res ena njegovih glavnih značilnosti. Prišla je natakarica, naročila sem pijačo (na moj račun, on je bil brez denarja).

Medtem si je prižgal že drugo cigareto in vame pihal dim. "Zakaj kadiš?" "Paše mi. Vsak dan pokadim, dve, tri škatlice." "In kako si začel?" "Sam. Kupit sem jih šel in začel." Zanj je vse preprosto. "Greš kaj na morje?" "Ja, zadnjič sem šel s prijateljem." "In ste ga pili, kadili in fiksali?" "Ne, na morje se grem pomirit, oddahnit, nič alkohola, nič droge, samo cigarete." "Kdaj si bil prvič pijan?" "Da sem bil zelo pijan? Mislim, da na koncu petega razreda, ko smo šli na tabor. Potem sem strašil po taboru sredi noči. Takrat je bilo v redu, nisem bruhal." Obrnil se je k enemu, ki ga je poznal. Premišljevala sem, kaj naj ga še vprašam. Seveda, o ljubezni! "Si že imel resno punco?" "Ne, to mi dosadi. Največ za dva tedna." "Si že seksual?" "Bilo mu je nerodno. "Kaj, je to zate ali za časopis?!" Potem mi je le povedal; "Prvič sem v sedmem razredu, ko sem bil na počitnicah pri stari mami v Mariboru." "Koliko je bila stara?" "15 ali 16, ne vem. Ne spomnim se niti njenega imena. Poznala sva se le dva dni, obadva sva bila malo nacejena." "In, kako je bilo?" "Normalno, nič posebnega." Vprašam se, iz kakšne družine sploh izhaja ta človek? Že od prej sem vedela, da ne živi z očetom. "Kaj je bilo s tvojim očetom?" "Moj oče je budala, velik, debel, luzer, slabo se oblači, ima slab avto, samo punco ima dlje od mene." "Punco?" "Ja. Matka se je že prej odselila od njega, zadnjič sem ga videl v osmeme razredu. Potem ni bilo več glasu od njega. Ne vem, kje je, vem samo to, da je šel z neko dvajsetletnico." "Pa ti je kaj žal, ker ga več ne vidiš?" "Ne, zakaj, še boljš je!" Mislim, da mu ni tako vseeno. "Kaj pa mama? Kaj pa ona pravi na to, kar počneš?" "Nič, saj ne počnem nič takega." "Ne, sploh ne! Kaj je tvoja mama po poklicu?" "Brezposelna. Hodi v večerno šolo." "Nima izobrazbe?" "Ne. V četrtem letniku je pustila šolo zaradi mene. Ali zaradi očeta, ne vem." Spet je vstal, šel težiti neki puncu, jaz pa sem se spraševala, kaj ta človek sploh dela na gimnaziji, zakaj ni šel na kakšno drugo šolo, kjer bi se lahko več zajebaval. Odgovor: "Ker so vse druge šole glupe. Povsod se moraš na koncu zaposliti, jaz pa bi se rad še zajebaval. Sploh pa sem imel Zoisovo štipendijo." "In zdaj, ko ponavljaš, si jo zgubil?" "Ne, samo zamrznila mi je. Videla boš, to leto bom prav dober in jo bom dobil nazaj." Sanje malega kitajčka. Če gledaš njegove ocene in prisotnost pri pouku, ne verjamem. "Zakaj se nisi učil, da bi jo obdržal?" Takoj me je prekinil: "Ne mi s tem, to mi vsi govorijo! Pač, zajebaval sem se in ni se mi dalo učiti." "Kaj si naredil z denarjem?" "Avto sem zrihtal, s frendi sem hodil po lokalih, pa za cunje,..." "Kaj pa zdaj, kako dobiš denar?" "Malo preprodajam 'stvari', se zapufam ali pa dobim od matke." Kot pravi zeleni fazan ga vprašam: "Kakšne stvari?" "Svečke, luči, mize, kozarce, avtomobilske dele, take stvari." "Kaj pa travco?" "Ja, saj to ti že skoz govorim!" "Kje se zapufaš?" "Pri frendu, ki ima Ziosovo." Kaj se dogaja z našimi štipendisti! Obrnil se je k enim in jih žical za cigarete. Ko se je spet obrnil k meni, sem ga vprašala, kaj si sploh želi postati v življenju: "Jaz bom voznik rallya na gorskih ali cestnih hitrostnih dirkah. Šel bom v Lemons in bom svetovni prvak." No, ja, vsak ima svoje sanje. Sok in radensko sva popila, intervju se je počasi zaključil. "In kaj bi za konec povedal vsem gimnazijcem?" "Še boste slišali zame!" Takoimenovani

Dežurni telefon

Zaslišala je težke korake na stopnicah. Tako je bila budna in napeto je poslušala vsak gib, ki ga je naredil. Z vsakim trenutkom je v njej rastla večja napetost. Poslušala je škrtanje ključa v vratih. Kratek obrat in konec. Nato tišina. Zopet težki koraki. Tokrat so se približevali spalnici. Bila je napeta kot struna. Nato topot in spet nič. Nekaj je topo udarilo. Stala je pred vrati in poslušala. Ni se upala premakniti. Vrata so se naglo odprla in mama je zavpila. Skočila je na hodnik in začela udarjati očeta. Ni in ni hotel popustiti. Stekla je v kuhinjo in zgrabila najdaljši nož, ki ga je našla. S pritajenimi koraki se mu je bližala in se postavila med mater in njega. Solze so ji silile v oči, a jih ni smela pokazati. Ni smel videti, da se ga boji. Nenadoma se je obrnil in odšel v dnevno sobo. Pomagala je vstati mami in ji govorila kot majhnemu otroku, da je vse v redu. Roke so se ji tresle, a je objemala nož kot rešilno bilko. Ni hotela in ni mogla spati, če bi se slučajno prebudil. Bilo jo je groza, a ni vedela, kaj naj naredi. "Saj je vse v redu. Vse je ok..." si je tiho ponavljala. Zjutraj je vstala, si zakrila podočnjake in se prisilila, da se je nasmehnila. Nož je še vedno imela v postelji. Ni ga odnesla v kuhinjo, ampak ga je spravila pod jogi, za vsak slučaj. Očeta ni bilo več doma. Pograbila je jakno in stekla v šolo. Tu so jo poznali kot uspešno, priljubljeno in vedno nasmejeno dekle.

To ni osamljen primer, ampak so takšni ljudje lahko tvoji prijatelji, sošolci ali sosedje. Največkrat niti ne vemo, kaj se dogaja z njimi, dokler ni prepozno. Mogoče jim ne ostane toliko fizičnih kot psihičnih posledic, vsi pa vemo, da te pustijo najgloblje rane. Vendar pa je to samo eden od mnogih načinov ustrahovanja in nasilja. Ne bom trdila, da poznam odgovor, ki bi vse rešil in popravil vso krivico, ki je bila storjena. Toda pomembno je storiti prvi korak. Mnogi boste rekli, da ste to že stokrat poskušali in da vas ni nihče slišal, ali pa je bilo potem še slabše. Dejstvo pa je, da se nič ne bo spremenilo, če ne boš ukrepal prav ti. Kajti nič se ne spremeni na boljše samo od sebe. Mogoče si sedaj misliš, kaj za vruga pa ona ve. Najbrž imate prav. Niti ne predstavljam si, čez kaj moraš iti, če si soočen s takšno situacijo. Ampak prepričana sem, da je vredno vsaj poskusiti preprečiti nadaljno nasilje. Včasih potrebuješ samo nekoga, ki bi te poslušal, ti svetoval, pri vsem tem

pa ne bi zahteval tvojega imena. Poleg tega pa so koristni tudi nasveti, kaj storiti od tu naprej. Ni potrebno, da se odločiš za katerikoli nasvet, kajti nihče ti ne bo vsiljeval svoje volje. Mogoče se ti to, kar ponujam, ne bo zdela najboljša rešitev, mogoče se ti to sploh ne bo zdela rešitev, a je možnost in to dobra. Gotovo ste že vsi slišali za dežurni telefon, ki ga organizira družba B&Z, ki je tudi ustanovila centre za psihosocialno pomoč žrtvam kaznivih dejanj po vsej Sloveniji. En tak oddelek je tudi v Novem mestu. Telefon dela dan in noč. Izmenjujeta pa se dve delavki, ki se oglašata na vaše klice. Po osmi uri zvečer se klici avtomatično prevežejo v Ljubljano. Vsa pomoč je brezplačna in hitra, na voljo pa so tudi ob sobotah, nedeljah in praznikih. Nudijo ti čustveno in moralno podporo in ti skušajo pomagati s konkretnimi rešitvami. Ponudijo ti več možnosti, samo od tebe pa je odvisno, katero boš izbral. Pripravljeni pa so tudi samo poslušati. Na tvojo željo se lahko tudi

srečajo s tabo ali pa jih ti obiščeš osebno. Če si mladoleten in se obrneš na njih po pomoč, ne obvestijo staršev, če ti tega ne želiš, razen če ni ogroženo tvoje življenje. Poleg tega pa sjo vsi podatki, ki jih poveš, zaupni. Vem, da vas bo veliki zavrglo to možnost in vem, da vas je veliko obupalo, tako da nimate več volje, da bi kar koli storili. Toda v tem primeru nimate ničesar izgubiti. In če se najdeš v situaciji, ki sem jo opisala ali pa v podobni, potrebuješ pomoč in to hitro. Ne izgublaj dragocenega časa z odlašanjem, ampak spremeni nekaj takoj. Medtem ko se odločaš, mimo tebe beži mladost, ki je samo ena in zato toliko bolj dragocena. Če se boš odločil, da boš poklical njihovo telefonsko številko v Novem mestu, ki je (068) 321 303 ali pa v Ljubljani (061) 133 9667, boš storil prvi korak..

Mateja Pečjak

En torkov večer mi je blo spet ful dolgcajt in sem pač prižgala TV, kjer je spet bil na sporedu Odklop. Borut je nastopal skupaj z duševno prizadetimi in spet (*a vidite tukaj kakšen vzorec*) igral prijaznega, potrpežljivega "medicinskega brata". No in meni je padla v glavo (*ne, ni bila opeka*) super ideja, da bi naredila z njim intervju in brihtna kot sem (*yeah, wright*) razkrinkala ta mit moralno popolnega (???) in vsesplošno priljubljenega voditelja; mit dobrega očka z veliko fičniki in izvrstnega igralca, ljubljenca in ljubitelja žensk (*dokazni materijal: prikupno število otrok in bivših žena*). No, intervju je narejen, kako pa je uspelo meni v vlogi brihtnega detektiva pa presodite sami.

KDO TE JE POVABIL K SODELOVANJU PRI ODDAJI ODKLOP?

Hotel sem delati športno oddajo na TVS, potem pa se je pojavila druga športna oddaja in ni imelo smisla, da bi obstajali dve športni oddaji. (*uf, kaakšen športni navdušenec*). Tomaž Gruhar in Vojko Anzeic (*iz oddaje popolna tujca*) sta predlagala oddajo v obliki Odklopa. Nisem pisal scenarijev, ampak bil sem pripravljen voditi oddajo in zdaj smo tu.

OD KOD ČRPATE IDEJE ZA ODDAJO?

Ponujajo nam jih ljudje, ki pišejo na KANAL A, sicer pa preko poznanstev in prijateljev (*no, vidite, kako se spleča imeti zveze*).

PREDVIDEVAM, DA SI ZELO ZAPOSLEN. KAKO IZGLEDA TVOJ DELAVNIK IN KAKŠEN JE TVOJ VIKEND?

Nimam rednega urnika (*no ja, nekaterim se pa res gode*). Vikendi so prav tako delavni, vendar si večkrat vzamem počitnice. (*dragi moji, bo treba kaj štrajkat. Mi moramo čakati na 25. junij*).

ALI SI TUDI V SVOJEM ŽIVLJENJU BOLJ "ODKLOPLJENA OSEBNOST" ALI PA TI TAK NAČIN ŽIVLJENJA NE USTREZA?

Ne, tak stil mi ne ustreza.

KDAJ SI SPOZNAL, DA JE TVOJ POKLIC V IGRANJU NE PA V MEDICINI?

Na igro sem si vedno želel, v mislih imam dramsko delo (*ja ne ga srat*). Biti igralec brez talenta ni možno, zato si po gimnaziji (*Vidite. Preživel in prišel celo duševno zdrav iz gimnazije*) nisem upal na igro. Ko sem imel zanesljiv poklic in dovolj samozavesti (*V tem trenutku samozavestno kaže svojo "ustno belino"*). *Se sprašujem, ali so tapravi ali umetni*.

ALI IMAŠ PRI SVOJEM DELU KAKŠNEGA VZORNIKA?

Ne. (*strumno in veselo*).

MISLIŠ, DA JE IGRANJE NEKAJ, ČESAR SE ČLOVEK LAHKO NAUČI, ALI PA JE POMEMBNEJŠA TALENTIRANOST?

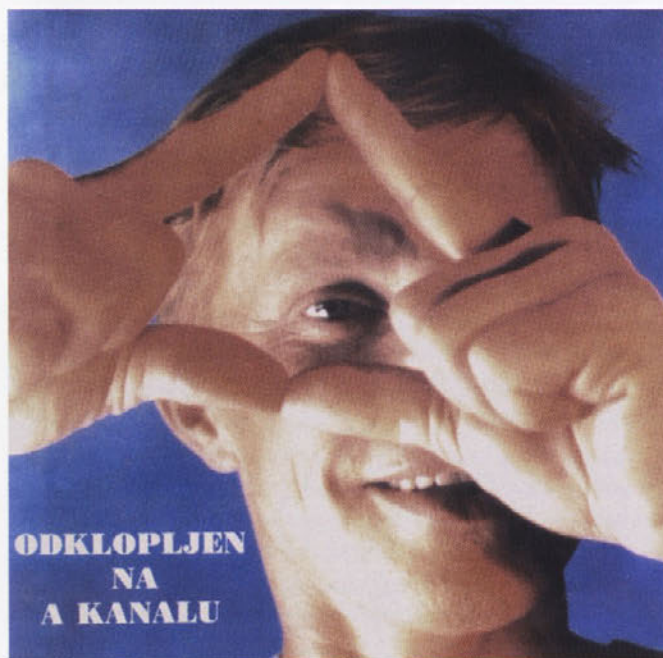
Pri igri se moraš veliko naučiti (*pri mami tudi*). Igra je izkustvena stvar in ne teoretična. (*Isto velja za matko. Ko mi bodo dali denar v roke, bom že vedla, kaj z njim, ampak prof. Mohorčič kljub temu noče zvišat ocene*). Brez talenta in posluha ne moreš biti (dober) igralec. (*Vidite, kako je skromen. "Dober" je dal celo v oklepaj*).

KAJ CENIŠ PRI LJUDEH NA SPLOŠNO IN KAJ JE ZATE NAJPOMEMBNEJŠE PRI ŽENSKAH?

Cenim trezno glavo (*torej, brez alkohola ljudje*), pozitivno naravnane ljudi (*samomori so out*) in ljudi, ki izstopajo po svojem talentu. (*Nas, ki smo "breztalentirani" reveži, pa ne mara. Smrk, smrk... Bo že videl ta, ta piiliii - cenzurirano*). Pri ženskah je pomembnejša vsebina kot oblika. (*We wish!! To je tud moj bivši reku, zdej pa hod z eno kurasto umetno blondinko*). Prav zato mi nič ne pomenijo ljudje, s katerimi se nimam nič za pogovarjat. Nasploh cenim pogovor (*čveka*).

LAHKO BI REKLA, DA SI DANDANES ZELO PRILJUBLJEN, MOGOČE ŠE POSEBEJ PRI ŽENSKEM DELU OBČINSTVA. ALI JE BILO TAKO TUDI V SREDNJEŠOLSKIH LETIH?

Nisem posebej priljubljen pri ženskah (*vau, kako smo skromni*), posebej pa me imajo radi otroci, čeprav ne vem točno zakaj. (*jaz tudi ne bi ugibala*). Tudi v srednji šoli sem bil priljubljen, posebej pri sošolcih zaradi pozitivnega odnosa do življenja in, več ali manj, dobre volje.

KATERA JE NAJVEČJA NEUMNOST, KI SI JO NAREDIL V SVOJEM ŽIVLJENJU?

Ne vem, veliko jih je bilo. *(Poglejte si samo Odklop).*

Z OZIROM NA TO, DA SI SE UDELEŽIL ROCK OTOČCA 98, ME ZANIMA, KAKŠNI SO TVOJI VTISI O SAMEM NASTOPU IN SEVEDA O PUBLIKI?

Nastop je bil bolj za šalo *(Nam je jasno)*. Nimam ambicij v tej smeri *(za narodov blagor)*. Razpoloženje je bilo super, moj nastop pa je bil, če bi ga hotel resno ocenjevati, prava katastrofa. *(To je priznal šele po eni uri mučenja na natezalnici).*

ALI VERJAMEŠ V USODO?

Glede usode mislim, da ni razlike med usodo in slučajem: Zaporedje slučajev je usoda.

ALI IMAŠ KAKŠEN NASVET ZA NAŠE MATURANTE, KI SO TAKOREKOČ NA PRAGU ŽIVLJENJA ?

Ja. Nikoli se ne smeš zanašati na koga drugega, razen sam nase. Ne na srečo in ne na usodo. Življenje je pač v tvojih rokah, tudi če ti sreče ni mila. *(Ostala sem brez besed).*

Moje skromno mnenje: Popolnoma jasno je, da nimam prihodnosti v detektivskem poslu, saj sem namesto, da bi Boruta razkrinkala, več ali manj potrdila obstoječe mite. No, vredno je bilo poskusiti in več sreče prihodnjič - meni seveda!

Barbara Mali
Marija Fink

Sam Vresko

Bujenje za preduro

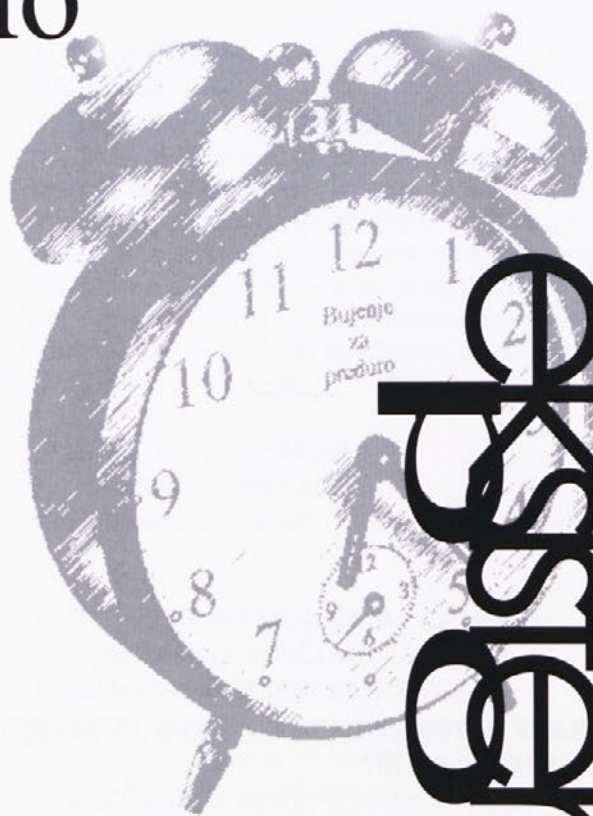
...Ozračje je postalo zadušljivo in moral sem globoko vdihniti, da bi se nadihal zraka. Oči so mi lezle skupaj. Ura je kazala že krepko čez polnoč. Utrujen od gledanja humorističnih oddaj na "osvežujoči" televiziji, sem šel spat. Ampak utrujenost je bila samo navidezna, ko bi morala učinkovati, se je skrila. Po postelji sem se valjal nekaj ur in končno zaspal.

Čudna tišina in mir sta mi dajala občutek, da se bo nekaj zgodilo, nekaj velikega. Namizna budilka mi je zletela mimo ušesa. Vsaj zdelo se mi je tako, vendar ni, bila je še vedno na mestu. Bil sem ves kamnit. Zbudil sem se popolnoma brez moči in si komaj stisnil pasto na zobno ščetko. Roke so se mi tresle. Pogled ven ni bil nič kaj prijeten. Koliko časa že? Dva meseca, odkar sem nazadnje videl sonce. Pravzaprav bi bolj težko videl sonce pri taki uri. Ob tem času ponavadi budi ljudi nekje v Romuniji.

Podočnjaki so mi temno viseli na obrazu. Bil sem popolnoma nerazporejen, nerazporejen za življenje. Res bil sem žalosten in sam s fantom v ogledalu. Ni se mi dalo, da bi šel v šolo. Usedel sem se na stol v svoji sobi in gledal v nek predmet. Nisem imel nobenih misli in sem pravzaprav bil predmet. Čez nekaj časa se me je nekaj dotaknilo, ozrl sem se, da bi pogledal, pa ni bilo nikogar. Počutil sem se neverjetno izgubljenega. Roka mi je začela drgetati. Šel sem v kuhinjo. Tam je bila skodelica vročega kakava. Naredim požirek. Gledam skozi okno, zazrem se v edino luč tam zunaj. Tišina. Tišina. Že spet ena večnost. V levem spodnjem kotu zagledam madež od krvi. Izgine, ko pomežiknem. Nič nima smisla. Za mano se dvigne suha senca. Zdrznem se. Vedel sem, da je čas prišel, da je to tisto nekaj velikega. Kar vedel sem. Bil sem jaz. Stal sem si nasproti. Ogledal sem si moje široko odprte in strmeče oči. Vedel sem. Vse sem vedel. Prišel je čas za vrnitev. Na obrazu je bila žalost, ki je mrtvo odsevala temačno mestno nebo. Nekaj se bo zgodilo, čaka me, moje življenje se bo pričelo. Vidim se, kako grem naprej z občutkom usodnosti. Sprašujem se, kaj se dogaja z menoj, vidim, da doživljam to, da sem jaz jaz, da sem tu. Izgubljeni del se je vrnil.

Sedaj sem samo eden. Sem cel. Bivam na popolnoma nov način. Nič se ni spremenilo in vendar je vse novo. Je novo jutro. In ura je pol sedmih. Kaj jaz delam v sofi?!

Marko Kovar

Preduro.

Obljuba dela dolg ali laž ima kratke noge

by Luka Pate

Na prvem letošnjem sestanku za Stezice nam je urednica povedala, da vsi tisti, ki doma nimajo računalnika, lahko v šoli delajo na računalnike v učilnici poleg čitalnice (303?). Saj je vse v redu in prav, boste rekli. Kaj bi pa sploh še rad. Saj nič ne rečem. Vendar, ko sem ravno krvavo potreboval računalnik, da bi dokončal nek članek, sem ves skisan ugotovil, da z mojimi novinarskimi dejavnostmi ne bo nič, ker računalnikov preprosto tam ni bilo!? (Bad luck!) Stopil sem do prof. Tomasa in mu malo potarnal, da rabim računalnik za pet minutk, me je spustil k eni od svojih ur, da sem lahko hitro opravil, kar sem imel za opraviti. Vendar tega članka ne pišem zato, da bi se zahvaljeval ljudem, ki so mi pripomogli k nastanku nekega članka. Pišem ga zato, ker bi rad videl, da naša Gimnazija dobi nekaj računalnikov, ki bi bili kadarkoli dostopni gimnazijcem, ki računalnika nimajo doma, vendar ga potrebujejo za izdelavo seminarske naloge ali česa podobnega.

O skrivnostnem (!?) izginotju teh računalnikov sem se pozanimal pri večih ljudeh, ki so mi vsak po svoje razlagali, zakaj računalnikov ni in kje so sedaj. Izvedel sem veliko, na žalost tudi LAŽNIH informacij. Ah, bo že. Pravega razloga, zakaj računalnikov ni tam, vam ne bom povedal, da ne bi bleknil spet kaj napačnega. Kajti

napisal sem že en podoben članek, vendar so me v uredništvu opomnili, da moj tako imenovani "članek" vsebuje precej netočnih, oziroma napačnih informacij. Zato je nastal ta članek, na eni strani kot prošnja, da bi kmalu priklučili računalnike, na drugi pa kot opravičilo uredništvu in ljudem, ki so bili povezani z mojim člankom.

Tako. Zdaj vidite, da se laž ne obnese. Ne lažite svojim prijateljem in sošolcem, kajti lahko jih spravite v neroden položaj čeprav še s tako nedolžno lažjo in jih zelo prizadanete. Kako mislite, da se človek počuti, če se vam nekdo zlaže. Verjemite mi, sploh ni fino, sploh pa če zaradi tega lahko tudi "nastradaš". Nikakor pa ne lažite svojim staršem. Boste rekli: "Kakšna nedolžna ovčka si pa ti? A se ti nikoli ne zlažeš?" OK. Priznam, sram me je, vendar se (včasih) tudi jaz zlažem. Nihče ni popoln.

Prihajajo prazniki, pokanje petard (Na žalost!!! Kaj ni to neumno. Ne rečem, da poka 31. decembra ob 24:00, ne pa en mesec prej in en mesec po novem letu.), ter mislim, da lahko rečem kar ZASLUŽENE počitnice (Končno!!!). Zato bodite dobri s starši prijatelji in znanci, saj prihaja čas veselja in praznovanj. Veliko prazničnega vzdušja vam želim, bodite prijazni do ljudi okoli sebe in en lep praznični pozdrav!!!

Tretji letniki NA EKSKURZIJI...

In smo šli... Ne, ne, to ni reklama za življenjsko zavarovanje, čeprav je oči res nekaj pakiral v že tako pretežke kovčke in je bila mama "živčno napeta". ŠLI SMO! KAM?! (oh, vi firbci)

No, pa če vas že tako zanima, v Francijo, seveda. Po vseh spraševanjih in teženjih prof.Kukčeve (po tanovem Kukec-Tomas, čestitamo), ki je bila mimogrede, naš glavni vodja, smo dijaki tretjih le prišli na svoj (pošteno zasluženi) račun. Tako smo se 22.10 končno pridno (ja, pa ja) posedli po navidezno udobnih sedežih, ter se s širokim nasmehom (do ušes) in polni židane volje odpravili novim dogodkom naproti. Ob treh popoldne tega dne smo odbrzeli iz Novega mesta, kakor se z avtobusom pač odbrzeti da. Brzeli smo VSE do novomeškega BTC-ja, kje smo že imeli prvi postanek. Mislili smo si, da če bo šlo tako naprej, bomo v Parizu ravno do konca počitnic. No, priznam, da smo se zmotili. Po 18 urah vožnje, med katero smo vsake toliko omagali in nam je glava omahnila med, pod in čez sedeže, zaradi napornega čvekanja seveda, smo le prišli v Pariz - mesto romantike. "Romantika, pa vraga!" bi rekel prof.Sladoljev, če bi bil z nami. Po tistih ubogih treh urah spanca (še vampirji spijo več) smo ubrali pot pod noge ali bolje rečeno pot z metrojem. Saj veste, kaj je to - taka dolga naprava, ki je zakopana pod zemljo in te popelje kamorkoli hočeš, če imaš majhno vozno karto, ki jo požre avtomat (če imaš srečo).

Najprej smo se sprehodili po Champs Elysees, ki jih Edit Piaf čisto upravičeno tako opeva. Pogledaš levo pa desno, pa gor pa dol, pa čeveljčki pa srajčke, bluzice, torbice slavnih modnih kreatorjev kot so: Dior, Stefanel, Chanel, pa gromozanske cene, ob katerih smo dekleta in marsikateri fant (saj ne bodo priznali) le vzdihnili. Misel na premajhno vsoto denarja v naših denarnicah nas je gnala dalje, stran od izdelkov vrhunske mode. Sledil je vzpon na Slavolok zmage, kjer so naši dežniki bili boj s francoskim vetrom in ponosno poročam, da smo zmagali skoraj brez žrtev (le en dežnik zlomljen). Vzpon na Eifflov stolp smo preskočili, pa ne da bi bili reve, ampak nam vreme ter velika gneča ljudi to pač nista dopustila (saj vem, da ne verjamete).

Prišli smo do ugotovitve, da ima Napoleon izredno čudno alternativno krsto (Sid bi jo imel rad) in da so golobi izredno nevarna bitja, saj je imel moj sošolec bližnje srečanje z njimi. Potem smo si ogledali še Rodinov muzej, nekaj pa jih je medtem odšlo v vojaški muzej.

Spoznali smo zobato notredamsko katedralo in življenje Kvazimoda med notredamskimi zvonovi, ki so fenomenalno veliki. V Louvru smo se navduševali nam Monalizinim skrivnostnim smehljajem in preverili, če nas res spremlja s pogledom (očitno je ta dan Mona Lisa imela lenoritis, ker ni mignila niti za centimeter).

V Orangerie so nas pričakali Monejevi Lokvanji, kjer gre za risanje lokvanjev na tisoč in en način. Ta tisoč in en način je bil zanimiv predvsem zaradi svoje ogromne velikosti in pa ker Monet med vsemi lokvanji ni narisal niti ene žabe. Čudno, res.

V dokaz, kako majhen je ta svet, smo srečali še prof.Lavričevo z družino. Saj ne, da imamo kaj proti njej, ampak, madona, človek gre na drug konec Evrope, pa še tam nima miru pred učitelji. Vendar je bilo za večino to snidenje izredno prijetno in po prvih petminutnih šokih smo se veselo poslovili.

No, potem so nas kot sestradane zveri spustili v ogromen trgovski kompleks La Defense (la The Fonz), kjer je moška polovica tri ure jedla, ženske pa so nakupovale obleke in bombone za

Pariz²

sto frankov (približno 3000 SIT), ki jih je nekoliko kasneje v hotelu potem prodajal bivši gimnazijec Tadej Turk (še bolj ugodno 60SIT=2 bombona). Zadnji dan smo preverili še latinsko četrt z luksemburškimi vrtovi, kjer so golobi spet pridno napadali, tokrat s svojimi iztrebki. Tu smo najbrž videli vse amaterske slikarje, kar jih premore Pariz. Ob koncu te četrti pa nas je pričakal Musee d'Orsay, kjer smo si bolj na hitro (ker so nas noge že pošteno bolele) ogledali van Gogha, Cezanna, Degasa in druge. Nato smo tekli nekam na kavico, ki je bila nenormalno draga, da bi si malce spočili noge. Obisk Pariza smo zaključili v baziliki na Montmartru, s kratkim okrepčilom v obliki večerje. Na slavnem Pigalu (kjer so se vsi fotografirali in neumno hihitali, le kdo ve zakaj?) smo vstopili na avtobus in komaj pomirili fante (ženskam so bile najbolj všeč izložbe trgovin z oblekami, pa jih nismo morili zaradi tega op.urednika) zaradi predolgega pogleda na Moulin Rouge in ostale stavbe sumljivega slovesa. Verjemite, po daljšem času so si opomogli. Ker ni bilo mestne gneče, smo bili hitro zunaj Pariza. Naš beden poizkus, da bi zaspali, se je končal s prvimi visokim C-jem, ki se je razlegel iz ust naših vrljih 3.e-jevcev. Vnel se je prepir, katerega pa je hitro pogasil prof. Tomas, ki pa mu žal ni uspelo priti pravočasno, da bi nas obvaroval vseh 32 kitic Ko Si Srečen. Nato smo zaspali. Eni po tleh (luksuz), drugi pa smo pač trenirali jogo na sedežih. Naslednje jutro smo se prebudili z razbolelimi vratovi in mravljinčastimi nogami, a smo vsi verjeli, da je bil Pariz vreden tega. Ugotovili smo, da se razen napadalca - plastične vrečke ter zreciklirane denarnice (vse za dobro okolje) v McDonaldsu ni zgodilo nič pretresljivega. Torej, o Parizu vse najlepše in da ne boste preveč ljubosumni, pojdite drugo leto še vi in bodite drugo leto vsaj toliko pridni, kot smo bili mi, če ne še bolj. Za tiste, ki jih zanima definicija pridni; naj se kar obrnejo na nas za par informacij in nasvetov.

BITI GIMNAZIJEJEC

Ko so Novomeščani pred dobrimi 250 leti prosili za ustanovitev gimnazije, si verjetno niso niti predstavljali, da bodo prihajajoče generacije gimnazijcev, dosegale tako dobre rezultate. Biti gimnazijec je bila vselej velika čast. Dijaki vsako leto znova dosegajo visoke rezultate na vseh področjih znanosti, umetnosti, kulture... Tudi o zahtevnosti šole smo bili "prvošolci" dobro poučeni, vendar to ni omajalo naše odločitve, da se vpišemo na to šolo. Že kar daleč za nami so prvi fazanski začetki, posuti s koruzo in postopkom odvezovanja čevljev. Naša pričakovanja v zvezi s šolo so se v večini izpolnila. Veseli smo, da poteka pouk dopoldne in v prenovljeni gimnaziji, ki s svojimi živimi barvami vliva optimizem in voljo do učenja. Še bolj kot "prvošolci" so nad dopoldanskim poukom verjetno

navdušeni dijaki višjih letnikov, saj le oni vejo, kako je, če jih po končanem pouku pozdravi namesto prijazne dnevne svetlobe temna in mrzla noč. Tudi s sošolci smo se že dodobra spoznali ter se navadili na profesorje in način dela. Ugotovili smo, da je za dobre ocene potrebno vložiti več truda in učenja kot smo bili tega navajeni v osnovnih šolah, vendar smo se spriznili tudi s tem, saj vemo, da bomo še dolgo študirali. No, kakorkoli že, pred nami je še dober del šolskega leta, ki upam, da bo minilo v znamenju dobre volje, prijaznih sošolcev in razumevajočih profesorjev. Še posebej naporno šolsko leto pa čaka dijake četrtil letnikov, ki se pripravljajo na to, da bodo čim bolj opravili maturo in imeli tako široke možnosti pri izbiri univerze.

»nmau reklame pa res ne škod« Društvo novomeških studentov

Kar sledi, je nekakšen poskus reklame, ki jih po vsesplošnih opažanjih v našem glasilu malo primankuje, čeprav je to osnovna sestavina vsakega boljšega "cajtenga". Torej: Mislim, da ga ni dijaka, ki še ne bi slišal za DNSŠ (kar uradno pomeni Društvo novomeških študentov). V naših krogih so poznani predvsem po oranžnih mapah, ki so jih na žalost dobili samo prvi letniki, po organizaciji najuspešnejših dolenjskih žurov, po zabavnih večerih v pizzeriji in od danes naprej tudi po tem, da so nam ljubeznivo denarno priskočili na pomoč pri Stezicah (njihova najplemenitejša akcija)!!!

DNSŠ je razdeljen na študentski servis in na društvo samo. Zelo veliko dolenjske mladine je včlanjeno v servis, ki ima svoje prostore nasproti študijske knjižnice. S tem so deležni številnih ugodnosti, kot naprimer, da ti med počitnicami ni treba tekati po mestu in iskati zaposlitve, ampak pokličeš DNSŠ in že si ponosen delavec(ka). Prav tako lahko po končani službi denarne komplikacije prepustiš DNSŠ-ju in tvoja edina skrb ostane, kako porabiti denar. Na oglasnih

deskah pred servison pogosto visijo na plakatih tudi nadvse privlačne ponudbe za vse okuse: od kostonjevega piknika do smučanja ali pa ogledov smučarskih skokov + tisoč in en koncert. Če še nikoli nisi našel ničesar, kar bi ti usrezalo, je to samo zato, ker še nikoli nisi šel pogledat teh slavnih oglasnih desk.

Društvo, ki je odgovorno za vse zgoraj našete velikodrobnosti, pa se je pred kratkim preselilo v novo občinsko stavbo in vse nadebudneže vabijo, da jih obiščejo in privlečejo na dan vse nemogoče želje in predloge.

Ker pa smo že ravno pri "cajtengih", ne smemo spregledati niti Parka- novomeškega časopisa, ki ga izdaja DNSŠ. Ob vseh urah je na voljo tudi v naši knjižnici, zato si ga brez skrbi lahko prebereš.

Da pa ne bo to najdaljša reklama, kar ste jo kdaj videli, bomo zaključili takole: Če svoje prve denarčke zaslužite preko DNSŠ-ja, boste dobili več, pa še kakšno mega zabavo si boste zakuhali.

Marketinški pristop: Kje se torej dobimo med počitnicami?

1.) Na začetku imaš nekoliko slabše ocene, kot si bil/a navajen/a v osnovni šoli. Kaj storiš ?

- a) Ker se ti zdi položaj čisto brezupen in misliš, da so vsi proti tebi in ti namenoma "mečejo polena pod noge", se takoj odločiš, da boš puško vrgel/a v koruzo in že razmišljaš o tem, na katero šolo se boš vpisal/a naslednje šolsko leto.
- b) Nič zato, saj od tebe nihče ne pričakuje, da boš imel/a dobre ocene, ker je to pač že srednja šola, zato mirno še naprej dobivaš takšne ocene in upaš, da boš nekako končal/a to šolsko leto.
- c) Spoznaš, da se boš moral/a pač več učiti in doma temeljito "zagreti stolček" ter si tu in tam poiskati še kakšno dodatno pomoč pri sošolcih, saj navsezadnje niso pomembne ocene, temveč znanje.

2.) Tvoj sošolec je čisto obupan, saj mu grozi opomin pri matematiki, medtem ko gre tebi vse kot po maslu, zato te prosi za pomoč pri učenju. Kaj storiš ?

- a) Odvrneš mu, da nimaš časa, ker se moraš sam/a učiti za prihajajoče kontrole.
- b) Nekako privoliš v to in mu v naglici nekaj razlagaš, čeprav veš, da nič ne razume.
- c) Čeprav imaš dosti učenja, si vzameš tudi toliko časa, da mu pošteno razložiš snov, saj ne veš, kdaj boš sam/a potreboval njegovo pomoč.

3.) Tvoj prijatelj, ki je na eni izmed strokovno usmerjenih šol, te zmerja s piflarjem in ti neprestano govori, da je gimnazija čista izguba časa in te prepričuje, da je njegova šola dosti bolj koristna in uporabna v življenju. Kaj storiš ?

- a) Pomisliš, da ima celo prav in že razmišljaš o tem, kako bi se mu pridružil/a in tako naredil/a nekaj res pametnega.
- b) Njegovo govoričenje te ne prizadene dosti, saj veš, da si ravnal/a prav, vendar te vseeno razjeda dvom, če je mogoče, vse kar pravi, morda le resnično.
- c) Ob tem se le nasmehneš, saj si se za to odločil/a že dolgo tega povsem samostojno in si bil/a pred tem že seznanjen/a s takšnimi in podobnimi informacijami. Dobro veš, da se po končani gimnaziji ne boš mogel/a zaposliti, ampak bo potrebnih še nekaj let študija, da boš postal/a to, kar si res želiš.

4.) Kako si organiziraš prosti čas ?

- a) Ker te šola ponavadi totalno izčrpa in ti izpije še zadnje moči, ti preostane samo še to, da se namestiš pred TV in se pri tem pridno zalagaš z obilnimi prigrizki.
- b) Včasih se s prijatelji odpravite na potep, vendar se to zgodi le redkokdaj, ker si sicer čisto zbit/a.
- c) Prosti čas si organiziraš čim bolj pestro. Vključiš se še h kakšni izvenšolski dejavnosti, ki te veseli. Velikokrat greš s prijatelji ven, kjer si poveste vse, kar vas teži in se pri tem še prijetno zabavate.

5.) Če bi nekega lepega dne prišel/a v šolo in ugotovil/a, da je zunanji zid šole čisto popisan z grafiti in neprimernimi besedami, kaj bi storil/a ?

- a) To te ne bi niti najmanj motilo, ker šole sploh ne maraš in si potihem celo vesel/a, da še nekdo čuti tako kot ti.
- b) Ob pogledu na zid se ne bi niti zgrozil/a niti veselil/a. To se pač tebe ne tiče. Kaj pa tebi mar, kako zgleda šola ?
- c) Stvar bi vzel/a resno in s prijatelji skušal/a ugotoviti, kdo je bil "umetnik". Skupaj bi skušali popraviti storjeno, saj si vendar gimnazijec/ka in je šola tvoj drugi dom, zato ti ni ravno vseeno, v kakšnem stanju je.

6.) Kaj meniš o prenovljeno gimnaziji ?

- a) Popolnoma vseeno ti je, kako zgleda šola. Če bi tebe vprašali, bi lahko imeli pouk tudi pod milim nebom.
- b) No ja, saj so jo kar dobro uredili.
- c) Zavedaš se, da večja in lepša šola omogoča tudi lažji in boljši potek dela, kar bo tudi vplivalo na tvoje znanje.

7.) In še eno pravljično vprašanje; če bi bil/a čododelec/ka in bi imel/a čudežno moč, kaj bi spremenil/a ?

- a) Najprej bi zamenjal/a vse profesorje, ukinil/a ocene in uvedel/a nov učni program z "manjšimi" izboljšavami.
- b) Po tvoje je narobe samo to, da se pouk začne prezgodaj, zato bi začetek pouka pomaknil/a za uro ali dve kasneje.
- c) Niti ne bi uvedel/a večjih sprememb, saj se zavedaš, da zahtevnejši profesorji nudijo tudi kvalitetnejše znanje, ocene spodbujajo dijaka, da je bolj dejaven in vztrajen, če pa bi prestavili začetek pouka na kasneje, bi tudi kasneje končali in to te prav nič ne veseli. Mogoče bi samo malo zmanjšala obseg učnih snovi.

Če želiš izvedeti, kako si rešil-a test, si za vsak obkrožen a) odgovor prištej 1 točko, za vsak b) odgovor 2 točki in za vsak c) odgovor 3 točke, nato pa še pokukaj na stran 20.

Agility Woof Woof

Eva Durič, 1.f

salame, briketi, piškoti, ... skratka vse, kar posamezen pes rad je. Koščke hrane nastavljajo na določeno razdaljo in naivni kuža jim sledi, ne vedoč, kako visoko je in kako strah ga je bilo malo prej. Tako se kosmatinci počasi navadijo na višino, zibanje, temne in vijugaste tunele. Strah izgine, psi so čedalje hitrejši in spretnejši, skoraj že obvladajo stvar. Ko se naučijo preiti vsako oviro posebej, jim ni težko premagati cele steze. Steza je lahko postavljena v različne smeri, lahko jo sestavljajo različni elementi – pes mora obvladati vse možne kombinacije in kot že rečeno, priti do cilja brez težav. Ob psu ves čas teče njegov vodnik in mu govori kaj storiti (hop, skozi, naprej, gor, poleg, ...). Za to je potrebno veliko vaje, tako psa kot vodnika.

Dosti je odvisno od volje psa – če kuža ni za to, ga lahko še tako silite, pa ne boste daleč prišli. V tem primeru poskusite še enkrat ali pa odnehajte. Nasploh je pri agility potrebno veliko potrpljenja in ljubezni do živali. S kričanjem in kaznovanjem psa bo ta le še bolj trmast ali pa bo z veliko muko naredil ukazano. Torej, lepo in počasi, pa bo. Zadovoljen bo tako kuža, kot njegov vodnik, pa tudi če ne bosta na tekmovanjih osvojila priznanj. Pri agility je bistvena zabava ter ljubezen med človekom in psom...

Podlaga agilityu je lov s psi po gozdu – tam so morali skozi podrta debla, v lisičje votline in podobno. Zato so tudi elementi (ovire) podobni tistim v gozdu. Beseda v angleščini pomeni sposobnost hitrega in lahkotnega premikanja. Zato tudi označuje panogo kinologije, kjer pse trenirajo za premagovanje ovir. Te preskočijo, zlezejo pod njimi, po njih plezajo, itd. - za kar je pač ovira namenjena in kakšen je ukaz vodnika. Cilj vsega skupaj je, da psi ovire premagajo čim spretneje in v čim krajšem času.

Najprej morajo psički, stari okrog 6 mesecev, opraviti tečaj poslušnosti, kjer se naučijo osnovnih povelj (sedi, prostor, poleg, sem,...). Ta traja približno leto dni, z vmesnimi prekinitvami (počitnice!). Nato pa lahko (spet) začnejo. Večina psov se boji zlesti na 2 metra visok in 20 centimetrov širok most ter teči po njem. Zato jih počasi navajajo in odpravljajo njihov strah. Tu pridejo prav vse pasje čokoladice (tudi Milka bo v redu),

Smile!

It's supposed to be funny

ŽIVIO!!!

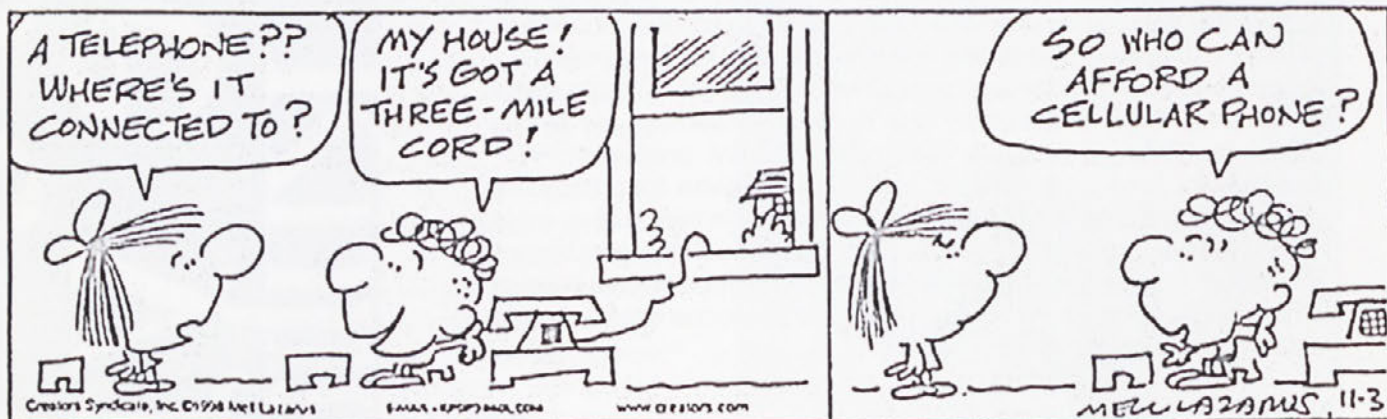
Aljoša & Luka

Saj vem, da se je šolsko leto komaj začelo, vendar če vas vprašam, če ste se že naveličali šole, se vas bo sigurno našlo nekaj, ki boste odgovorili z zelooooo pritrtilnim DA! Tukaj vam predstavljam novost izpod peresa največjega in najbolj znanega (pa tudi precej rejenege) režiserja in igralca zadnjih dveh let.....EEEEEE! WRONG! Ne, ni ne Stephen Spielberg ne Bruce Willis, bili pa ste blizu. To je Aljoša Vrbetič. Odločil se je, da za vse vas z dolgočasene in šole naveličane dijake napiše nekaj s humorom začinjenih stvari, da vas vsaj malo spravi v dobro voljo.

Ko me je danes tista modrooka "bejba", ki je by the mim predsednica šole (visok položaj, ni res?), določila za humorno stran, sem se prav upravičeno sekiral. Postavilo pa se mi je zanimivo vprašanje: "S čim pa še lahko razvedriš vse te gimnazijske piflarje? (Piflarje?! Kakšna nesramnost!) So to mogo-

če bedni štos, o blondinkah? Ah ne... Kaj pa kakšni štos začinjeni s sex-om? Ah, preveč pokvarjeno... (no, če ti tako praviš) No in kaj mi sploh še ostane drugega kot profesorji???" Za tiste, ki še ne veste, to so tisti osebk, ki hodijo po dveh nogah in imajo na glavi poroženitev, imenovano lasje (razen nekaj izjem). Kako je to zanimivo, namreč po dolgotrajnem razmisleku sem prišel do sklepa oziroma hipoteze, da prfoksi in dijaki izhajajo iz iste vrste. Lej no, kdo bi si mislil, da tako dobro obvladam biologijo. Navsezadnje so Stezice zelo fajn stvar. Upam, da bo prof. biologije prebrala ta članek in ugotovila, da se v meni skriva super biolog in bom morda dobil celo kakšno hvale vredno ocenco (kr sanjej Aljoša). Sej ne, da bi jo rad. Ah, kje pa! Lepo vas prosim, mi tako ali tako vsi hodimo v šolo, da si nabiramo znanje, ocene so samo nekaj "by the way" (bla, bla, bla...). No, ko sem ravno pri ocenjevanju in šoli, bi

rad izpostavil še nekaj stvari, ki mi poleg gela še dvigujejo lase. Namreč, kot je vsem znano, se dijaki blazno radi zadržujemo nad atrijem. No, tam so celo mize in stoli. Kaj vse bi lahko človek počel nad atrijem. Recimo prepisoval domače naloge, ampak poslušate no, kdo pa še prepisuje domače naloge (posebno sedaj, v dobi tehnologije, ko obtajajo takoimenovani fotokopirni stroji), zadovoljeval svoje biološke potrebe (O.K. mogoče določene nekoliko težje). No, pri vseh aktivnostih, ki se vršijo nad atrijem, pa na mojo žalost nastaja veliko odpadnega materiala ali po domače SMETI! In tam seveda ni koša za smeti oziroma je poln do konca in še čez. Grozno. Potem maš pa en j.... papirček in ga moraš odnest po stopnicah dol (stopnice so seveda polne "fazanov") in tako spotoma še koga pohabiš (pri tvoji zajetnosti je kaj takega resnično mogoče). Potem vržeš ta papirček v koš za smeti in se zopet povzpneš po stopnicah med vso tisto množico frfotajočih "fazanov". Nakar prideš gor in

ti tisto čudo od zvonca pove, da je odmora konec (kakšno naključje). Potem pa jaz vas vprašam: "Kako naj se med odmorom pripravim na uro, če cel odmor prenašam smeti gor in dol?" Mogoče je rešitev v protestu. Lahko bi napisal dramo Smetar Aljošek in njegova pravica (izvirno, ni kaj). Upam, da bi potem tam gor le bil koš oziroma dva, ali pa tudi trije!!!

Ko sem ravno pri kritiziranju, bi rad opozoril še na nekaj. Namreč v gimnaziji imamo tudi nova vhodna vrata, ki se tudi meni blazno dopadejo. Pravzaprav imam občutek, da hodim v šolo samo zaradi vrat (spet ta slina, sliniš se že kot kakšen polž). Ampak vse tiste deklice (pupike by Rupnik, sine by Slado), ki so nižje od 165cm, bodo kmalu začele nositi lestve ali pa dobile pruh. Namreč kljuka na vratih je tako nebeško visoko, da imajo majhni sesalci probleme. Poleg tega se vrata tako težko odpirajo, da delajo težave še bilderjem (moje vegetativno živčevje in moj mišični sistem sta že popolnoma uničena). Bilo bi zelo čudno, če bi nas s tira vrgla ena sama samcata navadna madeninasta kljuka na vratih, zato se spopadimo s problemom in živimo dalje...

Glej no glej, skorajda sem končal članek (sva). Torej ga lahko še predčasno oddam in se "prsisam" še v uredništvu za Stezice (čista resnica).

Podgane po gimnazijsko

V nestrpnem pričakovanju slovesnega trenutka otvoritve naše gimnazije smo se v Audax tabulatumu konec lanskega šolskega leta odločili ta dogodek oplemenititi tudi s koščkom Tespisove umetnosti. Zato smo pljunili v roke, zavihali rokave in prijeli za delo.

Izbrali smo tri dela Slavka Gruma, saj je bil ta medvojni pisatelj, ki si je svoje mesto v slovenski dramatik ustvaril z ekspresionistično dramo Dogodek v mestu Gogi, tudi novomeški gimnazijec. Od teh treh del je Upornik dramski prizor, Podgane in Beli azil pa sta krajši prozni deli, ki ju je bilo treba še dramatizirati. Vsi dramaturški posegi in zasnove uprizoritve so bili dokaj natančno izdelani že med poletnimi počitnicami.

Z vajami smo začeli takoj v drugem tednu septembra, ker je mesec dni za pripravo precej zahtevne predstave, česar se na začetku nismo zavedali, dokaj malo časa. Naporne popoldanske vaje so bile (večinoma) prežete z zabavo in veseljem do dela, proti koncu pa tudi z malo nervoze, ki pa je menda za ustvarjalno delo nujno potrebna.

Potrebno se mi zdi opozoriti na težave, ki nam, kulturnikom, otežujejo delo. Največji problem je nadvse neakustičen atrij z vsemi svojimi stebri na sredini, ki na eleganten način zmanjšujejo prostor za gledalca. Težko je po "ovinku" izza stebra opazovati pod stopnice stlačeno prizorišče, pa tudi igrati ni prijetno takorekoč med gledalci. Tudi kakšen reflektorček bi prav prišel. S takimi problemi so se srečevali tudi že naši predhodniki, lepo bi bilo, če se ne bi bilo treba tudi naslednikom. Če so me na eni strani razočarali profesorji, ki se nikakor niso mogli ločiti od radia in nam ga posoditi za vajo, so me po drugi strani razveselili profesorji, ki nas v zadnjem tednu niso obremenjevali s spraševanjem (ne morete si misliti, koliko nam je to pomenilo!).

Pri predstavi je sodelovalo kar 23 dijakov, kar je za šolsko predstavo zelo veliko. Igralke manjših vlog so s kričanjem in svojo pojavnostjo opozorile, da so tudi najmanjše vloge pomembne in lahko še dolgo ostanejo v spominu (to velja predvsem za podgane). Igralci bolj ali manj večjih vlog pa smo se tudi maksimalno potrudili. Prepričana sem, da nam je predstava, upoštevajoč njeno težavnost, dobro uspela in da je navdušila mnogoštevilne stare in mlade gledalce, ki so nam 8. oktobra ob sedmih zvečer s svojo prisotnostjo vlili samozavest in zagon za nadaljnje delo.

Magda Lojk

MALI OGLASI

STANOVANJE

LEPO stanovanje v Centru, 65 kv. m, I. nadstopje, izredna lokacija, prodam. tel. 061/313 663. **17715**

POSEST

LJUBLJANA, Bežigrad, pritlično stanovanje, 53 kv. m, in kletne prostore prodam za gotovino. Telefon 061/319 036. **17618**

NA Rakitni, prodamo stanovanjsko hišo. Informacije po GSM: 041/718 360. **17628**

ZAPOSILITEV

KUHARJA s prakso redno zaposlimo v gostilni v Ljubljani. Telefon 061/328 991. **17566**

MONTERJA centralnih kurjav zaposlim. Potrebne delavne izkušnje. Telefon 061/667 381. **17653**

OBLIKOVALCA šolskega glasila Stezice zaposlimo na Gimnaziji Novo mesto. Zaželjeno obvladovanje DTP programov. Telefon: 068/371 85 00 **17666**

Dekle in mornar...

Na sestankih uredništva ter novih članov STEZIC smo se pogovarjali, da bi časopis tematsko oblikovali. Razprave so tekle med vrednotami gimnazijcev in spolnimi fantazijami, pri čemer sem se spomnila na zanimivo zgodnico, ki me je že nekajkrat pripeljala v vihar burne razprave, kjer smo na veliko debatirali ter obenem opazovali, kakšne so sploh naše vrednote...

Preberite si jo še vi:

Po morju je plula ladja, na kateri so bili ZAROČENEC, ZAROČENKA, MORNAR, STAREC ter ZAROČENČEV PRIJATELJ. Ladja pa je doživela brodolom in zaročenec se je s svojim prijateljem rešil na en, zaročenka s starcem in mornarjem na drug otok. Prva dva nista imela nobene možnosti, da prideta do drugih, drugače pa je bilo pri zaročenki, ki si je iz vsega srca želela zopet videti zaročenca in je imela material za čoln, a je bila prešibka, da bi ga stesala ter se odpravila na morje. Zato je za pomoč prosila mornarja. Ta ji je bil pripravljen ustreči, a le pod pogojem, da bi spala z njim. Ubogo dekle ni vedelo kaj naj stori, saj je ljubila zaročenca, želela si ga je videti, a obenem tudi ne prevarati. Napotila se je po nasvet k starcu. Ta ji je svetoval, naj samo posluša svoje srce.

In zaročenka se je vdala mornarju, ki jo je nato peljal na drug otok. Z zaročencem sta bila srečna, kot še nikoli, vendar je njo kaj kmalu začela peči vest... Naj mu pove, kako je prišla čez ali ne? Bila je resnicoljubna, zato se mu je izpovedala... On pa je potem ni hotel niti videti več... "Zgini stran..." Jokala je in bila nesrečna... Pa je prišel do nje zaročenčev prijatelj: "Ne joči, saj bo še vse dobro, bom jaz poskrbel zate...", jo prijel okoli ramen ter jo nežno pobožal po zadnji plati...

In zdaj - pričakujemo vaše odgovore !!!

O zgodbi se pogovorite s prijatelji, razmišljajte...

Razvrstite vse osebe po neki moralni (oz. vaši) lestvici (od 1 do 5)... Kdo je kriv? Kdo je ravnal prav? Kdo narobe?

Zana Fabjan

...test s petnajste strani

0-7 Verjetno ti ni potrebno še posebej poudarjati, da si zelo pesimistična in nezainteresirana osebnost. Če se želiš popraviti, pamet v roke in ne glej na svet kot na veliko črno kroglo, kjer si le osebek, ki nikomur nič ne pomeni. Na življenje glej kot na priložnost, ki ti ponuja neskončno možnosti. Pojdi večkrat ven s prijatelji in kdaj pa kdaj preberi kakšno knjigo.

8-14 No ja, spadaš v množico povprečnežev, ki bi jim bilo vseeno, če bi se svet okoli njih podiral, če bi le ti imel/a varen kotiček zase. Pač nisi tiste sorte, ki bi podpirala nove, sveže in pozitivne ideje, pa tudi pristaš negativnega verjetno nisi. Kaj se ti ne zdi, da je že samo sprejemanje povprečnosti neke vrste priznanje zla? Le glej, da se ne pridružiš tistim, ki imajo črnogled pogled na svet, ampak se raje zgleduj po tistih, ki so veseli, pozitivni ljudje.

15-21 Čestitam! Če si res zbral/a toliko točk, potem že veš, da si super osebnost in ti šola in prijatelji pomenijo veliko. Če bi se več ljudi zgledovalo po tebi, bi se imeli tudi v šoli bolje. Šola ti verjetno ne predstavlja najtežjega bremena na svetu in tudi prijateljem se rad/a posvetiš, zaradi česar te še posebej cenijo. Le tako naprej!

Dekle in mornar

Tvoja razvrstitev:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Dostavi v uredništvo Stezic, po možnosti v nabiralnik, če bo le-ta že obstajal :)

extremne

Anja Hlača

Tako kot drugje se tudi v športu čedalje bolj uveljavlja načelo, da povprečno in navadno ni več zanimivo. Nekako pozabljamo na zlata pravila Leona Štuklja, ki priporoča zmernost vedno in povsod in iščemo nekaj novega, norega oziroma, če se izrazim po Veselkovo odklopljenega. Gre za ekstremne športe, ki jih lahko spremljamo na satelitskih programih, skoraj vedno pod oznako: "Don't try this at home kids." Vse skupaj je pravzaprav mešanica športa, norosti in zabave, prepletena z lepimi denarci. Ekstremnosti tudi zimski športi niso ušli. Za spuščanje, drsenje, padanje in obračanje po zasneženih pobočjih je nadvse priročna stvar gumijast čoln, prav takšen, kot ga poleti uporabljate na morju. Seveda so tudi pozimi obvezna vesla. V čoln se stlači največje možno število ljudi, ki kot kamikaze drvijo po pobočju. Za vse bolj umetniško navdihnjene je kot nalašč balet na smučeh. "Baletnik" uporablja nekoliko krajše smuči od običajnih alpskih in palice.

Nastopajoči odpleše svojo točko, ki je sestavljena predvsem iz poskokov in obratov v skladu s koreografijo ali lastno izvirnostjo. Tudi kolesarji pridejo na svoj račun. Lahko se odločite za trno zimsko kolesarstvo ali kolesarski veleslalom. Pri turmem kolesarstvu je priporočljiva višina snega saj 50 centimetrov, kajti poudarek pri tem športu je bolj kot na vožnji s kolesom na padcih, ki so pri večji višini snežne oddeje manj boleči. Za veleslalom pa potrebujete progo z nekaj količki, kolo ter precej volje in poguma. Pri hitrostnem smučanju tekmovalci in tekmovalke nosijo posebne aerodinamične čelade, pa tudi obleka in vsa oprema teži k temu, da povzroča kar najmanj zračnega upora, kajti glavna naloga tekmovalcev je razviti največjo možno hitrost. Tu pa se lahko zabava kaj hitro konča, kajti padci pri 200 in več kilometrih na uro niso preveč prijetni. Ne moremo tudi mimo smučanja z raznih gora, ki je tesno povezano z alpinizmom. Najprej je treba na goro priplezati in prinesiti s sabo tudi vso potrebno opremo za spust z nje. Da mora biti človek za takšen podvig odličen alpinist in smučar, je jasno. Pa kljub temu poskušajo rekord v tem stilu postaviti tudi na Mont Everestu. Seveda pa je lahko ekstremno tudi čisto "navadno" alpsko smučanje. Potrebujete le malce izvirnosti pri slogu in izbiri opreme. Če pa se ukvarjate z deskanjem na snegu, je vaša pot k ekstremnosti še nekoliko krajša.

Si človek?

Živo rdeči žamet češenj žleze sline v tok spusti,
drobna čvrstost pomarančnih muhic slo po užitku pospeši,
nežna rdečica breskve oblije ga kot val,
omamni vonj najlepše rože prebudi žival.

Ej, človek, ustavi to žival,
ki uničila bo vrt skušnjav.
Ne, vajeti razumu ne podaj,
ki bo pustil gniti ta nebeški raj.

Ah, težko je biti človek,
ljubezen mu je kal,
ljubezen je trpljenje,
ponos pa čustev gospodar.

vprašanja...

1 Sem 16-letna gimnazijka in imam en full velik problem. Hodim v drugi letnik. Moj problem je, da se za mano slini en frčo. In kva nej zdaj naredim? Mali se mi sploh ne dopade in mi gre full na možgane!

Hello! Imam 18 let in muči me en majhen problemček. Že 3 leta sem zaljubljena v enega Gorana, ki zdaj hodi v 2. letnik. On me čisto nič ne "šmergla", a jaz si ne morem pomagati! Mi lahko vi?

2

3 Hodim v 4. Letnik in že od začetka šolskega leta sanjarim o profesorju. O katerem verjetno že veste, saj imam kar veliko konkurenco. Ali naj ga pozabim? Ali pa tudi ne. Od mene je namreč starejši le slaba 3 leta.

Oglašam se 15-letni fazanček. Moj problem – n o č n e m o r e!!! Pa ne navadne, kot so volkodlaki, vampirji in vesoljci, pač pa – guess who? – naga prfoksa, ki me lovi po rajskem vrtu in hoče, da napišem esej o tem, kako jo ljubim.

4

5 Sem dijak tretjega letnika. Full me težijo moje lepotne napakice. Full sem velik in suh, moji lasje so dolgi in kar naprej mastni in full imam mozoljev. Uporabil sem že veliko šamponov in tekočih mil (reklam ne smem delati), toda nič ne pomaga. Kva pa zdej? Naj se sprijaznim s tem, da bom celo mladostništvo grdi čikn? Obstaja kakšna rešitev? K zdravnici se ne upam, ker se je bojim.

Moj razred gre maja na maturantski izlet. Vsi hočejo v Španijo, Grčijo, ... Jaz pa si želim le ogled nekaj filmov v kinu. Seveda sem za to idejo samo jaz, zato mi prosim pomagajte in mi svetujte, kako naj prepričam ves razred, da bi šli na maturanca v kino.

6

7 Sem sinko edinko in sem dijak 2. letnika. Moj problem sta moja starša, ki sta uspešna obrtnika in imata zelo malo časa za družinske zadeve. Stalno sta na seminarjih, predavanjih, predstavitev, Kaj pa jaz? Vedno sem sam in moja zvesta in stalna družba – zvezki in knjige. Imate mogoče kakšen predlog, kaj naj storim?

Imam 17 let. S punco sva skupaj že od prvega letnika. Moj problem je sex. Če kdo verjame ali ne, me je zelo strah, kako bo prvič. Nočem razočarati nje, sebe pa tudi ne. Vem, da morava biti zaščitena. Ne vem, kako to poteka - v praksi - zato se bojim. Smešno, ne? Po eni strani niti ni. Vsaj razumem dekleta! Mogoče kakšen predlog?

8

Pogovori se s punco. Prvič vaju bo seveda strah. Koga pa ni? Imaš pa full "korajže", da si šel to napisat. Mislim - saj ne prizna vsak fant, da ga je strah prvič. Pogovori se o tem s punco, bo potem obema lažje. Vse se zmenita, vprašajta vse, kar vaju zanima.

8

7 Zamenjaj si družbo. Pojdi ven, mogoče boš pa spoznal koga zanimivega, koga, ki ima isto dušo kot ti. Najdi si kakšen hobi. To vedno pomaga!
Poskušaj se pogovoriti s starši. Mogoče pa to ob delu enostavno ne opazijo!

Maturantski izlet, dragec, je samo eden! In zato ga ne preživeti v kinu! Prosim te, no! Kje si pa že to videl? Takšno izstopanje ni dobro za zdravje! Pa saj je kino tudi na ladji za v Grčijo! Ja, hallo! Zbudi se človek! Nisi sam na tej kroglji! Kakšen kino?! Ti si pa ful zabredel!

6

5 Najprej se znebi slabih navad -> neredno umivanje, slaba in premastna prehrana. Svoje napake sprejmi, saj so del tebe in moraš z njimi živeti. Naj te potolažim, da so tudi drugi mladostniki, ki imajo prav takšne probleme. Čakaj, da se ti hormončki umirijo. Kdor čaka, dočaka. Ej man -> kje si pa že videl, da zdravnice grizejo? Zberi vso hrabrost tega sveta in pojdi k njej. Ti bo bolje predlagala kot jaz. Rešitve obstajajo - kakopak? Samo poiskati jih je treba. Kje? V kakšni knjigi (Nerodna leta, Čas mladostništva), revijah. Sposodi si knjige, pa čeprav so samo za dekleta. So what?

Naslednjič, ko boš imel nočne more, si pripravi svoje orožje in udari nazaj! Naj tudi ona preživlja takšne traume, kot jih ti. Posvetuj se s kom, ki se spozna na takšne reči (psihologinja). Potem pa končno napiši ta esej. Mogoče pa je to tudi vse, kar hoče od tebe in ti bo dalo potem mir.

4

3 Asistent Maurus je že zaseden -> BACK OFF, WOMAN!
Pozabi ga, ker je profesor, pa čeprav ni veliko starejši od tebe.
Mislim - halo? Med profesorji in dijaki pa ja mora biti nekje meja!

Temu se reče "bad luck" oziroma "smola". Punca, sprijazni se, da od tega tipa ne bo nič. Pri osvajanju moraš vedno vzpostaviti "eye-contact". Ko ga vzpostaviš, ne buli v njega kot kakšna trapa, ampak poglej kam drugam. Tako bo pogrešal tvoje lepe očke in fanta imaš na dlani. GO-GIRL!
Pozabi na njega. Očitno mu nisi všeč. Porabi energijo za koga drugega.

2

1 Pogovori se s tem frčotom in mu povej, kaj misliš o tej zadevi. Konkretno mu pokaži, da je slinavec in da naj "odsurfa". Čim bolj ga ignoriraj, vsem trobi, kakšen debil je. Mogoče mu bo pa kdaj le "padlo", da ti gre na možgane.

...in odgovori

4. A ZELI VSEM DIJAKOM SREČNO IN USPEŠNO NOVO LETO!

